

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מותיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

נשמה אבודה שנצלה
ושכה מתוך גיא ההריגה

אמרו חז"ל "גדולה השרת טבעת יותר מארבעים ושמונה נביאים שעמדו לישראל" לפעמים דוקא בזמן של קשיי ופחד אדם שב בתשובה, בכל יהודי ישנה נשמה שהיא חלק אלוהי ממעל, וכאשר אדם נופל להבלי עולם הזה ותענוגיו ומתרחק מהבורא, רח"ל, ה' שולח לו תזכורות בכדי שיבין שהעולם הזה חולף וישקיע בתכלית. ובזמנו שרואים בחוש שרק הקדוש ברוך הוא יכול להושיע אתנו, מתעורר ביהודים רבים הניצוץ היהודי הטהור שחבוי בלבם והם שבים בתשובה שלמה.

ואפשר לומר בדרך דרוש על מה שאמרו חז"ל שבשמחת תורה ה' אומר לנו קשה עלי פרדתכם - שלה' קשה בשבני ישראל טועים ונפרדים ומתרחקים ממנו, וכאשר מתקדש שם שמים על ידם והם שבים בתשובה, הם קונים את עולמם בשעה אחת.

נביא פאן ספור נורא הוד מבחור שנצל מהטבח הנורא שהתרחש בישוב רעים שבו נרצחו מאות יהודים הי"ד וכך ספר; גדלתי בבית חרדי, בשכונה חרדית, היו לי פאות ארכות, דברתי בידיש, הייתי ילד עם נשמה טהורה שרוצה לגדל צדיק וירא שמים.

אחרי החידוד עליתי ליישיבה קטנה ואחר כך ליישיבה גדולה, בשעור ב' היצר הרע הצליח להטעות אותי וקראבונני התחלתי לפול מחוץ לבית המדרש, הסתובבתי ברחוב ולאט לאט ירדתי בראת שמים. הורי ומחנכי שראו אותי מדרדר נסו לחזק ולרומם אותי <<

לקח מהפרשה

על כל אחד ואחד מוטל לשמש כמגדלור של אמונה

והוא מסדר זו הסכנה הגדולה ביותר, מאידך, כאשר אדם משליך על ה' את יהבו הוא מוגן ושמור; כענין שבזמן מלחמת עמלק משה רבנו הרים את ידיו בכדי ללמד את כלל ישראל אמונה "שבזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומכונים את לבם לאביהם שבשמים היו נוצחים".

זה הענין שאהרן וחור תקכו בידיו של משה מזה ומזה (המסמל לתורת משה) כשם שנאמר בלוחות מזה ומזה הם כתבים) שכאשר התלמידים מקבלים את תורת משה המלמדת דעת של אמונה זה הכח שמנצח במלחמה והמלחמה לה' בעמלק הנה מדר דר כי בכל דור ודור יש נסיונות וקשיים בכלל ובפרט, וכאשר אנו דבקים בדרך אבותינו ורבותינו ועומדים בנסיונות מתוך אמונה ובטחון בכורא יתברך שמו זה הנצחון שלנו על עמלק שמסמל לכפירה וחסר אמונה.

יסוד זה אינו רק במלחמה, אלא בכל תחום בחיים, הקדוש ברוך הוא בוחן אותנו אם אנו מיחסים את הגדולה לעצמנו או שאנו מאמינים בקב"ה וממליכים אותו על כל מעשינו מתוך ידיעה שהוא נתן לנו דעת וכו', גם כאשר אדם נגש ללמוד אל לו לחשב שהוא מבין את הלמוד בגלל השכל המצליח והכשרוני שלו, אלא לבוא עם הכנעה שהוא לא יודע כלום והקדוש <<

פרשתנו פרשת נח עוסקת בבעור הרע מהעולם ובהצלתו של נח הצדיק. וכראש השנה שבו אנו עוסקים בהמלכת ה' אנו מזכירים "וגם את נח באהבה זכרת" היות שהזכרונות הנם חלק מהמלכת ה', שכאשר רואים שה' שומר על הצדיקים ועל עמו ישראל מתגלית מלכות ה' בעולם.

בימים אלו שאנו רואים בחוש כיצד כל אויבי ישראל עומדים עלינו לבלותנו, זה זמן לחזק את האמונה בקדוש ברוך הוא שאהב אתנו ושומר עלינו.

בסוף הפרשה התורה מזכירה את יציאתו של אברהם אבינו מאור כשדים, וחו"ל גלו לנו את הנסיון הגדול שהיה לאברהם אבינו ככבשן האש,

שבכח האמונה בכורא נצל, וזה לא נכתב במפרש כי אמונה טבועה אצלנו בדם ועוברת מפה לאון, מאב לבן ומרב לתלמיד.

ובזמנים רגילים צריך לעבד על אמונה, אולם בזמנים של מלחמה שרואים בחוש שאשור לא יושיענו וכל המצלמות המשכללות והאבטחה הגדולה לא עמדו ביום זעם - קל הרבה יותר לרפש אמונה מתוך ידיעה ברוך שאין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים.

וזה מה שעומד לנו, שכאשר אדם טועה לחשב שכחו ועצם ידו עשה לו את החיל

המשך לקח מהפרשה

בכך שלא האמין בבורא שהוא כל יכול ועכשו שיש קצת הסתרה זה הנסיון וצריך להיות חכמים לפקח עינים ולהתבונן היאך ה' שמר עלינו בכל הדורות ולהיות בטוחים עליו שלא יעזבנו לעולם.

וזה היסוד של סמיכת נאלה לתפלה שחז"ל בריש מסכת ברכות מפליגים במעלתה מאד, התפלה מקרבת אתנו לבורא עולם כרם לפני התפלה צריך לדעת שה' אוהב אתנו ומושיע אתנו בכל דור ודור ולכן כאשר כלל ישראל היו יוצאים למלחמה צותה התורה את הכהן המשיח לומר לעם "שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם" - יסוד ההצלחה הינו כאשר אדם בטוח שהקב"ה ישמר עליו.

חז"ל (סוטה מב.) אומרים דבר נורא שאפלו שאין לכלל ישראל אלא את הזכות של קריאת שמע - ה' מושיע אותם - שמע ישראל זה הכרזה שה' לבדו שולט בכל העולמות וכאשר אדם משליך יתכו על ה' יתברך זה עומד לו להציל.

יה"ר שישמע בקרוב ממש קול מבשר ואומר שם ושעים להאבד עשה חסד למשיחו לדור

אנחנו רואים בימים אלו שיהודים רבים מתעוררים לשוב בתשובה ומקבלים על מצוות, וגם יהודים שהיו רחוקים מניחים תפלין ומתעטפים בציצית, וזה בזכות שאנו מתחזקים יותר בלמוד תורה מתוך קרבת ה', וכן כלם מדברים אמונה ויראת שמים.

ובזמן זה של תשובה רבים ראוי לכל אחד ואחד לערך חשבון נפש עם עצמו מה עוד עליו להשתפר ולהתחזק ולא להתיאש גם מהרגלים רעים, כי בזמן זה שהכל נתון לשנוי ואנו מרגישים תלויים ברחמי ה' לבד - זה העתוי לשנות את ההרגלים הרעים, וכאשר אדם נחוש בדעתו להשתנות זה חכיב מאד לפני ה' שסמייע בידו לשוב אליו.

ה' מצפה שנבא עם לב נשבר ועם הכנעה ונבקש באמת ובתמים: 'רבנו של עולם אני יודע שלא נהגתי כראוי התרחקתי ממך בעונתי אבל כעת אני רוצה להיות קרוב אליך לעבד אותך באמת ובתמים ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, ובודאי שתפלה כזו חכיבה מאד לפני ה' שפושט יד ומסיע לשכים אליו.

על מצות תשובה נאמר "כי קרוב אליך הדבר מאד" - כל אחד ואחד יכול לשוב בתשובה להתחזק בשמירת עינים, בלמוד תורה ובתקון המדות, ומי שלא מאמין שה' מנקה לו את החטאים הרי הוא ככפר במצוה זו של תשובה, וכמעשה שהיה כבחור ושיבה שעמד לסגר שדוך עם בת ישראל כשרה ולפני הארוסין היא גלתה לו שהיתה לה תקופה של נפילה אך ברחמי ה' היא שוב עלתה על דרך המלך ושבה בתשובה שלמה.

אתו בחור היה בהלם והסתפק אם לכטל את השדוך או להמשיך, הוא עלה למעונו של אחד מגדולי ישראל ושטח לפניו את ספקו גדול הדור שמע את השאלה ואחרי דקה של דממה הפטיר לעבר הכחור 'חוששני שהינו שאתה נוגע בו הנו יין נסך כי אתה לא מאמין במצות תשובה'.

ה' יזכנו לשוב אליו ולראות בנחמת ציון ובגאלת כלל ישראל בכל מקומות מושבותיהם במהרה.

ברוך הוא נותן לו דעת, כשם שאנו אומרים בתפלה שלפני הלמוד "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה".

כאשר אדם טועה לחשב שהוא מצליח ה' ישלח לו משהו יותר מצלח ממנו, ואם הוא יהיה חכם ויבין שהקדוש ברוך הוא לא מחפש את ההצלחה שלו אלא את העמל שלו, ושאין הקב"ה מונה דפים אלא שעות זו תקנה ההצלחה האמתית שלו בזה ובכא, אולם אם הוא ימשיך לטעות ולנסות להגדיל את כבודו ולהשפיל את חברו שמתחרה עמו, הוא עלול לבוא לידי מדות רעות ושפלות מאד ולעולם לא ישמח בחלקו.

כענין שראינו בפרשה הקודמת אצל קין שהביא קרן מדברים פשוטים והקדוש ברוך הוא רצה לתת לו שכר כרם לפני פן ה' ניסה אותו בנסיון של קנאה בהכל והוא לא עמד בנסיון ולכן הוא נפל למדות רעות עד כדי רציחה רח"ל, וה' אמר לו "הלווא אם תיטיב שאת" - אתה יכול לגדל מהנסיון "ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבין" - ואם לא תעמד בנסיון אתה יכול לפול לחטאים גדולים.

עלינו לדעת שבשמים המדד שונה מכאן, אצלנו מודדים לפי ההצלחות אבל בשמים מודדים לפי הלב שההור של האדם והעקר שיעשה עם תמימות ולב טהור לקדוש ברוך הוא ויפרגן למי שיותר מצלח ממנו.

בימים אלו שיהודים רבים נרצחו הי"ה, זה מעורר אתנו להוסיף יותר ויותר בקדוש שם שמים, אברהם אבינו - הסבא הגדול שלנו שאנו קוראים עליו בפרשת השבוע - לא ישב כשקט הוא זעק אמונה בכל מקום ולכל האנשים שסביבו, והדם הטהור של

אברהם אבינו זורם לנו בעורקים עם הגנים והטבעים הנפלאים של קדוש שם שמים מתוך חסד ורחמים, ועלינו להשתמש עם זה ולחיות על קדוש ה' - לותר אחד לשני, להאיר פנים ולהחזיר אמונה בבית

חז"ל בנמרא (יומא פו.) דורשים על "ואהבת את ה' אלקיך - שיהא שם שמים מתאהב על ירך". יהודי צריך לשמש כמגדלור של אמונה, אהבת ה' וחסד בכל מקום שהוא הולך! וגם בבית, לא לדבר רק על ענינים טכניים ועל מצב המלחמה (בפרט באפן שעלול להביא טראומה ולחץ שצריך להשמר מן מאד) אלא לדבר אמונה עם מלא מתיקות, ללמד מאברהם אבינו שעשה חסד ומתוך החסד הוא למד את אורחיו לברך ולהודות למי שנותן לנו את כל השפע.

לומר לילדים בבית: 'ילדים יקרים מי שענה לאברהם אבינו בהר המוריה וגאל את אבותינו ממצרים ובכל יום ויום נתן לנו בריאות משפחה נפלאה וכל טוב - ככה ה' ישמר עלינו הלאה - בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם, עלינו לזכר שהקדוש ברוך הוא כל יכול ורק הוא עשה מלחמות וכלם שליחי ה'.

וראוי להמנע מלשמע ולקרא כל מיני חדשות שמכניסים מחשבות של כחי ועצם ידי וחסד אמונה בבורא עולם שהוא לבדו עשה ויעשה לכל המעשים, וכן מכניסים מחשבות של פחד ואימה. ובודאי שהמאמין הבוטח בה' צריך להשאר רגוע ושלו בכל מצב.

בימים אלו יש ברור וצריך לבחור בטוב להדבק בבורא עולם, ולהאמין בו באמונה שלמה, בזמן שמשיח יבוא ויגאל אתנו יתודע לעין כל שה' לבד עליון על כל הארץ, וכל מי שנמס לבו והיה בלחץ ובפחד יתפיש

ועם כל כלל ישראל בכלל.

כאשר יש אזעקה זה מעורר אתנו להרגשה של שפלות ותלות בקדוש ברוך הוא - וכשאדם נכנע לפני ה' - זה חביב מאד לפני ה'.

בימים הללו שהקדוש ברוך הוא עשה משפט בארץ ה' קרוב אלינו ביותר כמו שדרשו חז"ל על הפסוק "דרשו ה' בהמצאו קראהו בהיותו קרוב" - אלו עשרת ימי תשובה, ואף בימנו שה' עשה משפט בארץ ואיבי ישראל נשאו ראש וילמרבה הגזון אנו שרוים באבל של כלל ישראל על יותר מאלף וארבע מאות יהודים שנטבחו על קדוש ה' הי"ד זה זעקה שה' שולט בעולם כענין שנאמר "והאלקים עשה שיראו מלפניו, וזה מזכיר את המורא שבמים נוֹרֵאִים.

ואם יש יותר גלוי שכינה במדת הדין בודאי שמרבה מדה טובה פי חמש מאות, והקב"ה שקרוב אלינו ביותר מצפה שנשוב אליו ונרבה בתפלה וקריאת תהלים ובקשות פרטיות על כל צרכנו וברב רחמיו הוא יתברך ישפיע עלינו כל טוב.

התורה הקדושה פותחת שהמבול היה בגלל ש'ותמלא הארץ חמס' שכאשר כלל ישראל לא מתנהגים כראוי הקדוש ברוך הוא שלח את החמאם בתוך הארץ רח"ל לא תקפ"ץ וכמו שתרגם אונקלוס 'ואתמליאת ארעא חטופין' שהמחבלים הארורים ימ"ש רצחו וחסטו ובזזו ואף קראו לטבח והפוגרום הנורא שלהם מבול.

ואנו קוראים זאת בימים שאנו שרויים באבל הכלל על הפוגרום הנורא, ללמדנו שהתורה אינה ספורי מעשיות חלילה אלא התורה הנה למוד לכל דור ודור, שלא נלמד בשטחיות אלא נעמיק בתורה ונראה כיצד אנו באים לדבקות בה' ולתקון המדות, לערוך חשבון נפש היאך הבן אדם לחברו שלנו הטבח נעשה בצורה אכזרית ביותר והוא מעורר את כלנו לרחמים והטבה עם הבריות ובפרט בבית פנימה להיות עם רפות ועם הארת פנים.

ובימים אלו רואים כמה אהבת ישראל איתנה שיהודים מכל העולם מסייעים לאחינו שבדרום, וכן שלמו למשפחות רבות שהיה בבית מלון, וכן יהודים שמארחים את אחינו שבגלות ועוד ספורים רבים ומפעמים של חסד ונתינה, וכן התפללות והלמוד שמקדישים להצלחת אחינו שבצרה ובשביה, וזה זעקה עבורנו שנתמלא בחסד ורחמים עם כל הסובבים אותנו בפרט

תפליו - שמסמל על הזרוע הנטויה של ה' ועל חסדי ה' שעמנו על המקום התפוח שביה, על השרירים שמסמלים על הכח של האדם, וכן על המוח מקום משכן החכמה. ויש בזה למוד שה' נתן לנו כח וחכמה לעשות חיל.

וכאשר אדם שח בין תפליו של יד לשל ראש הוא מפריד בין דעת ה' שמפעיל אתו - לכח שלו - שזה הפך האמונה, והוא חוזר מעורכי המלחמה כי בכדי להצליח במלחמה צריך לדעת שה' עשה מלחמות, ההפך מבר כחיבה.

עוד יש לומר, שתפליו של ראש מסמל להצלחות ולנסים הכלליים שכל עמי הארץ רואים אותם ותפליו של יד מסמל להצלחות הפרטיות של

כל אחד ואחד בתוך ביתו ולפיכך תפליו של יד מכסות פי על האדם להסתיר את ההצלחותיו וחז"ל מלמדים שאסור להפריד ביניהם, אלא לדעת שה' שנותן לנו הצלחה ובריאות בודאי גם יצליח אתנו נגד כל הקמים עלינו, שזה המשג של תפליו של ראש.

ולא עוד אלא שהנסים של יציאת מצרים מלויים אתנו גם ב'והיה כי יביאך' - בארץ הקדש - שנאמין שאותם נסים שנעשו לנו ביציאת מצרים על ידי ה' יתברך בלבד ולא על ידי מלאך ולא על ידי שרף - מלויים אתנו גם היום בשנת תשפ"ד על ידי הקדוש ברוך הוא - שנוקם את נקמתנו ושולח ארוכה למכותינו ואומר לצרותינו די ובקרוב ממש יגאל אתנו גאלת עולמים.

אמרו חז"ל שמי שסח בין תפליו של יד לתפליו של ראש חוזר מעורכי המלחמה, ויש להבין מדוע דוקא נזכר חטא זה לגבי החוזרים מעורכי המלחמה? והנה דרשו חז"ל על הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" - אלו תפליו שבראש

ובבאור הדבר: תפליו מסמל על הקשר שלנו עם הבורא יתברך כמו שדרשו חז"ל שגם הקב"ה מניח תפליו שכתוב בהם מי פעמך ישראל ומי גוי גדול, שפסוקים אלו מלמדים אותנו שהתפליו מסמלים על גדל קרבת ה' ואהבתו אלינו.

וכן בתפליו שלנו נאמר כל הסדר של יציאת מצרים שה' לבדו גאל אתנו בכחו הגדול מרב אהבתו אלינו, וזה לא רק יציאת מצרים אלא בכל דור

ודור ה' עשה נסים לעם ישראל כמו שאנו אומרים בפרשת וקה כי יביאך שה' מכניס אתנו לארץ הקדש ונתן לנו כל טוב.

נמצא שהתפליו כוללים גם את הנסים הכלליים וגם את הנסים והנפלאות הפרטיים שיש לכל אחד מאתנו שאנחנו בריאים ויש לנו משפחה ויש לנו כל טוב בארץ הקדש ועוד רבי רבבות נסים ונפלאות וזה מגלה לכל עמי הארץ שה' משגיח עלינו בפרטיות ומנחיל לנו את הארץ וזה מטיל עליהם מורא.

ולפיכך אנו מניחים תפליו בכל יום מיד כאשר אדם קם בבקר בכדי שאדם לא יטעה לחשב שהוא הולך לעשות ולהצליח במשך היום אלא יבטח בה' וימליך אתו על כל ההצלחות שלו ולכן מניחים

היכן היה נח צריך לבנות את בית המקדש?

הנה נח נקרא על שם הנחמה כמו שכתוב "זה ינחמנו", היות שנח היה צריך להציל את כל בני דורו ולהחזירם בתשובה לשלמה, ועל כן נתן לו ארפה של מאה ועשרים שנה, על מנת שבזמן זה יוכל לבנות את בית המקדש הפרטי שלו ולהקריב שם קרבנות וכך ללמד את בני דורו להכיר טובה לקב"ה על כל הטוב שהוא עושה עמו ברב רחמנותו, [שמהות הקרבת הקרבנות - לראות באפן מוחשי את כל הנפלאות שהבורא מתמיד לעשות באיברי גופנו], ועל ידי כך יחפצו להדבק בדרכיו ולא לגול זה מאה חלילה.

וכן היה לו להתפלל על בני דורו, כמו שהאריך בזה הקדוש, ועל כן אמר הקב"ה לנח להכניס בהמות לתבה על מנת שיביין מכה שעליו להקריב שם קרבנות ולהפוך את התבה לבית המקדש, וללמד שם את דעת ה' ומתוך כך היו כלם מודים לקב"ה, ואז במקום מי המבול היה ה' שולח שפע של גשמי ברכה על מנת שתגדל התבואה ויתאפשר

לכל באי עולם להודות לשמו יתברך.

נמצינו למדים, שפרשת נח הנה למוד בעבורנו שהקב"ה אוהב אותנו ומצפה שנלמד זכות על כלל בריותיו, וכן שנבקש רחמים שלא יארע שום נזק לשום יהודי בשום מקום, כי רחמי ה' מרבים והוא ממתיין שנבקש ממנו רחמים בלשון פשוטה ותמימה, וכן שנתחזק אף אנו ברחמים ובחסד עם כל הברואים, וכשאנו שומעים על מעשי רצח שפלים של אמות העולם, נתבונן שהכל נעשה באכזריות מרבה, בכדי שנשפיל לשרש מדות רעות של קנאה ושנאה איש ברעהו ובמקומם להכניס בלבנו אהבה עזה לכל יהודי, מתוך ידיעה שהקב"ה בחר בכל יהודי ויהודי שיהיה מעמו הנבחר, והוא אוהב כל אחד ואחד פאהבת אב לבנו יחידו והרבה יותר מכה.

יתן ה' שנזכה להדבק בדרכי אבותינו הקדושים שהיו ביישנים - סור מרע, רחמנים - עשה טוב בלב, וגומלי חסדים - במעשים טובים, ועל ידי כך יתמלא הקב"ה ברחמים עלינו ויגאלנו גאלת עולמים, אמן ואמן.

המשך הסיפור מעמוד א'

ולהציל את נשמתו אך בתוך לבי הייתי כבר רחוק ואזני היו אטומות משמע. אחרי תקופה כבר לא הייתי נראה כמו בן תורה, וכמוכן שנפלתי ונפגעתי מפגעי הטכנולוגיה והמשכתי להתרחק, הסתובבתי עם חברים במקומות נדחים ורחוקים, והנשמה שלי היתה מיסרת, לא מצאתי מנוח וספוק לנפשי, וחשבתי בלבי שחלילה כבר אין לי תקנה והקב"ה לא חפץ בתשובתי, אולם רבון כל העולמים המתין לי כל הזמן וצפה שאשוב בתשובה וסבב את כל הסבות בכדי שאשוב בתשובה...

בליל ששי ליל הושענה רבה התארגנתי עם עוד שלושה חברים ויצאנו לקיבוץ רעים, ביום ששי בצהריים ערב שמחת תורה התעורר לי משהו בלב ונזכרתי בשמחת תורה המתוק שהיה לי בעבר, הרגשה של צמאון לקדשה מלאה את לבי ונסעתי לטבל במקוה בנתיבות, אחר כך שבתי למקום שבו הייתה המסבה שם, הקמתי יחד עם חברי אהל, והלכנו למקום ההוא.

הייתי כל כך רחוק מהיהדות, לצערי הרב, שלא הפריע לי לשהות במסבה מתעבת שיש בה חלול שבת ויום טוב וחלול שם שמים בצורה נוראית כל כה בשעה שש וחצי בבקר התחלנו לשמע אזעקות והודיעו שסוגרים את המקום שהיה אמור להיות פתוח עד הצהריים, האזעקות היו כמו תקיעת שופר פרטית שלי, משהו זו לי בלב, הבנתי שזה לא המקום שלי ובלבי נכנסו הרגורי תשובה.

חבר שגר בסמיכות אמר לי: 'יש לנו בבית חדר מוגן, תבוא אלי עד שירגעו הטילים מעזה ואחר כך תשוב הביתה בנחת'. אולם אני הרגשתי שאני רוצה להתרחק מהמקום המתאב כמה שיותר, עליתי על רכבי עם עוד חברים ופתחנו בנסיעה לכיוון מרזי הארץ, כשהגענו לכביש שמענו צוררות של יריות, ומיד נסענו אחרי רכבים בשדות, אחרי כמה דקות של נסיעה שמענו פיצוץ עז בסמוך אלינו, יצאנו החוצה מהרכב ואז שמענו צוררות של יריות וכדורים רבים שעפו מעל ראשינו, חזרנו מיד לרכב וברחנו בתורה לרעים,

כי חשבנו ששם יש אבטחה והרבה אנשים ומוגן שם יותר.

כשהתקרבו ראינו אנדרלמוסיה של אלפי אנשים שרצים בבהלה ובצרחות לכוונו וקלא יריות ופיצוצים שנשמעו ונראו מכל עבר, מיד בצענו פנית פרסה וחזרנו לכיון הכביש שהיה חסום מרב אנדרלמוסיה בדרך לא דרך הצלחנו לברח כשמסביבנו עפים מאות פדורים ומעלינו טסים עשרות טילים ומסביבנו גיהנום ממש, העלינו על הרכב הקטן עוד יהודים שרק רצו לברח מהתפתת וב"ה הצלחנו להחליץ בחיים ללא שום פגע.

המראות הקשים והמוזעזעים, הפחד והמות שראיתי צפו מול עיני, המחשבה על החסד העצום שעשה עמי הבורא הדהדה במי וישבתי ובכיתי כמו ילד קטן שמחפש את אבא שלו, צעקתי תוך כדי בכי: 'רבנו של עולם התרחקתי ממך בעונתי ולמרות שהייתי מלךך ברפש ובין חבקות אותי שמרת עלי והגנת עלי מכל מחבל ומזיק יכלתי למות פמה וכמה פעמים, אולם אתה השארת אותי בחיים כי אתה אוהב אותי באהבה שאינה תלויה בדכה אני מקבל על עצמי לך לשוב אליך בתשובה לשלמה!'

אחרי זמן התנדעתי שחברי שהזמין אתי לביתו, נרצח בביתו הי"ה. ה' ברוב רחמי שמר עלי ונתן לי דעת לברח מגיא ההריגה, אין לי מלים להודות לה', אמנם אני מתקדם לאט לאט אבל אני בעזרת ה' בדרך הנכונה בדרך העולה בית קל.

את השבת האחרונה פרשת בראשית עשיתי בבית הורי אחרי שנים שלא זכיתי לשמור שבת. בהדלקת נרות אמי פרצה בככי חסר מעצורים מרב התרגשות ובשירת קה' אכסף פרצתי אני בככי, בכי שנובע מלב טהור, בכי של קרבת ה'; בכי של בן אבוד שאחרי שנים של נתק זכה לשוב לידיים הרחיקאות של אבא הרחמן.

היו הדברים לע"נ חברי שנרצחו על קדושה ה' ולזכות השבויים שישבו במהרה ולחזרת כל ישראל בתשובה שלמה בגאלה השלמה במהרה בימינו, אמן.

